

РЕШЕНИЕ

№ 2273

гр. София, 19.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Галина Ташева
Стойчо Попов

при участието на секретаря Цветелина П. Добрева Кочовски като разгледа докладваното от Стойчо Попов Въззивно гражданско дело № 20211100505804 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение № 2004671/11.03.2021 г., постановено по ГД № 31916 по описа за 2020 г. на Софийски районен съд (СРС) е допуснато извършване на съдебна делба на самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.606.28.1.160, находящ се в гр. София, ж. к. „*****“, вх. „Ж“, ет. 2, ведно с 1,402 % ид. ч. от общите части на сградата, между М. К.Е. при квота 2/6 ид. ч., Д. ИВ. Г. при квота 3/6 ид. ч. и ЕВГ. В. М. при квота 1/6 ид. ч.

Настоящото производство е образувано по въззивна жалба на ответника Д. ИВ. Г.. Останал недоволен от така постановеното решение ответникът Г. излага в така депозираната от него въззивна жалба съображения за неправилност на постановеното решение, в частност противоречие с материалния закон, допуснати нарушения на съдопроизводствените правила и необоснованост. Навеждат се доводи, че неправилно съдът е приел, че изключителен собственик на процесния недвижим имот е била наследодателката Н. Г.а, както и че липсва по-голям принос в придобиването на имота от ответника Д.Г.. Посочва се, че от показанията на свидетелката Ш. се установява, че именно ответникът е плащал вноските по кредита за закупуване на апартамента. Възражава се и срещу изложеното от първостепенния съд, че бракът между ищцата и К.М. е нищожен. В тази насока се навеждат доводи, че се касае за бигамен брак, респ. същият е нищожен и ищцата не се явява наследник на К.М. като негова съпруга.

Поради изложеното, претендира ищцата да се изключи от кръга наследници на К.М. и делба да се допусне между Д.Г. при квота 4/6 ид. ч. и Е.М. при квота 2/6 ид. ч.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор на искова молба от М. К.Е., с който се оспорва депозираната въззивна жалба като неоснователна. Излагат се доводи за правилност на първоинстанционното решение. Посочва се, че правилно първостепенният съд е приел, че изключителен собственик на процесния недвижим имот е била Н. Га, починала на 06.08.2010 г., която е оставила за свои наследници: преживелия си съпруг – Д.Г., и сина си – К.М.. Последният починал на 18.06.2011 г., като оставил за наследници: съпругата си – М.Е., и еднокръвната си сестра – Е.М.. Възражава се и срещу извода за нищожност на брака на ищцата М.Е. с К.М.. Посочва се, че съобразно българското законодателство при наличие на бигамен брак, вторият по ред брак е унищожаем. При наличие на двубрачие обаче, когато първият брак е прекратен, вторият брак не се унищожава. Поради изложеното моли първоинстанционното решение да бъде потвърдено, а в полза на въззиваемата страна да бъдат присъдени разноски.

По делото е постъпил и отговор на въззивна жалба от ответника Е.М., в който се излагат съображения за правилност на първостепенното решение.

Срещу постановеното решение е депозирана и частна жалба от ищцата М. К.Е., в частта, с която е отхвърлена претенцията на ищцата за осъждане на ответника Д.Г. за заплащане на обезщетение в размер на 90,00 лева месечно за ползване на допуснатия до съдебна делба недвижим имот от влизане на решението в сила до окончателното извършване на делбата, както и за разпределяне на ползването на посочения недвижим имот.

В депозираната частна жалба ищцата излага съображения, че от събраните по делото гласни доказателства, се установява, че съсобственикът ѝ – Д.Г., ползва лично процесния недвижим имот, доколкото е във владение на същия. В хода на съдебното дирене бил разпитан свидетел на ответника, който не установил неговите твърдения, че е предал ключ от имота на ищцата. Доколкото личното ползване от страна на ответника се явява установено, се претендира първоинстанционното решение да бъде отменено в тази част, като вместо него бъде постановено ответникът да заплаща на ищцата сумата в размер на 90 лева месечно от датата на влизане в сила на решението до окончателното извършване на делбата, ведно със законната лихва, считано от влизане в сила на решението.

В срока по чл. 276, ал. 2 от ГПК е постъпил отговор на депозираната от ищцата частна въззивна жалба от ответника Д.Г., в който се излагат съображения за нейната неоснователност. Посочва се, че хода на първоинстанционното производство ищцата не е установила при условията на пълно и главно доказване, че ответникът Г. ползва лично допуснатия до съдебна делба недвижим имот. Споделят се изводите на

първостепенния съд, че единствено изпратените нотариални покани не установяват едноличното ползване на имота от страна на ответника. Коментираните в частната жалба свидетелски показания, според ответника, не са пресъздадени в цялост, като именно от същите се установява, че ответникът не ползва лично целия недвижим имот. С оглед изложеното се претендира частната жалба да бъде оставена без уважение, като в полза на ответника бъдат присъдени разноски.

По делото е представено Удостоверение за наследници на Д. ИВ. Г. изх. № 04648/07.05.2021 г., издадено от Столична Община (л. 58), от което се установява, че същият е починал на 02.05.2021 г. Поради изложеното, с протоколно определение от 28.03.2022 г., постановено по делото, на основание чл. 227 ГПК на мястото на въззивника Д. ИВ. Г., е конституиран неговият законен наследник - Р.Д. Г..

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, намира за установено следното от фактическа и правна страна във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт:

Съгласно чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните в жалбата въззивни основания.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо в обжалваната част. Не е допуснато и нарушение на императивни материални норми. Поради това, съдът дължи произнасяне по съществото на правния спор в рамките на доводите, изложени във въззивната жалба, от които е ограничен съгласно разпоредбата на чл. 269, предл. 2 от ГПК.

При произнасянето си по правилността на решението в обжалваните части, съгласно чл. 269, изр. второ от ГПК и задължителните указания, дадени с т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по т.д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, въззивният съд е ограничен до релевираните във въззивната жалба на страните оплаквания за допуснати нарушения на процесуалните правила, както обаче и трябва да провери правилното прилагане на релевантни към казуса императивни материално правни норми, дори ако тяхното нарушение не е въведено като основание за обжалване.

В този смисъл настоящата съдебна инстанция трябва да се произнесе само по релевираните във въззивната жалба оплаквания, като в останалата част препраща към мотивите на първоинстанционното решение по реда на чл. 272 от ГПК.

Депозираната въззивна жалба е допустима. Същата е подадена в законоустановения срок, срещу подлежащ на обжалване акт на първоинстанционния съд, от процесуално легитимирано лице и при наличието на правен интерес от обжалването.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, респективно обжалваното решение

е правилно, по следните съображения:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с искова молба, депозирана от М. К.Е. срещу Д. ИВ. Г. и ЕВГ. В. М., с който се предявява иск с правно основание чл. 34 от ЗС. За да уважи предявеният иск, съдът е приел, че от договор за покупко-продажба на държавен недвижим имот от 01.11.1966 г., се установява, че Н. И. Г.а е придобила собствеността върху процесния недвижим имот. Същата починала на 06.08.2010 г., като оставила за наследници: съпруга си – Д.Г., и сина си – К.М.. Последният починал на 18.06.2011 г., като оставил за наследници: съпругата си – М.Е., и еднокръвната си сестра – Е.М.. Районният съд е установил, че К.М. е сключил граждански брак с А.О.М. на 12.11.1983 г., който е бил прекратен с Решение от 31.03.2010 г., постановено по гр.д . № 9378/2010 г. по описа на СРС, влязло в сила на 23.06.2011 г. Установено е също така, че К.М. е сключил граждански брак с ищцата в Лас Вегас, САЩ, на 24.07.1996 г., който не е бил прекратен с развод. Първоинстанционният съд е приел, че от показанията на свидетеля Н.Я. се установява, че след смъртта на съпругата на ответника Д.Г., само последният посещавал имота. Преди 10 години ответникът бил посетен от жена, която взела ключ от същия. Ответникът живеел само в кухнята и не ходел в другите стаи. От показанията на свидетелката Ш., първоинстанционният съд е приел, че се установява, че наследодателката Н. Г.а преди да се омъжи за ответника, се оплаквала, че не и стигат парите, а след това споделяла, че се чувства добре. Ответникът Г. печелил добри пари и плащал заема на апартамента. Процесният имот бил закупен от Н. Г.а през 1969 г. или 1970 г. Димитър давал всичките си пари на Н., като той плащал апартамента. Тя била направила вноска преди сключването на брака, но свидетелката не знаела в какъв размер. Впоследствие апартаментът бил изплащан с кредит, заплащан от ответника Д.Г., но свидетелката не била виждала документи, които да удостоверяват посоченото плащане.

Въз основа на така приетото от фактическа страна, първостепенният съд е достигнал до извод за наличие на съсобственост между всички страни в производството. Приел е, че изключителен собственик на апартамента е била наследодателката Н. Г.а, която е починала на 06.08.2010 г., като същата била наследена от ответника Д. Г. в качеството му на преживял съпруг и К.М. в качеството му на неин син при квоти от по 1/2 ид. ч. (равняващи се на 3/6 ид. ч.). Последният починал, като оставил за наследници - М.Е. в качеството ѝ на преживяла съпруга, и Е.М. в качеството ѝ на еднокръвна сестра. По този начин ищцата придобила собствеността върху 2/6 ид. ч., а ответницата – върху 1/6 ид. ч. Като неоснователни са приети възраженията на ответника Д.Г. за нищожност на сключения брак между М.Е. и К.М. и наличието на трансформация на лично придобитото имущество, като същите ще бъдат обсъдени по-подробно, с оглед обстоятелството, че именно досежно посочените части на първоинстанционното решение е депозирана въззивната жалба.

Изложените от първоинстанционния съд фактически констатации и правни изводи, основани на приетите по делото доказателства, въззивният съд споделя и на основание чл. 272 от ГПК, препраща към тях, без да е необходимо да ги повтаря.

Настоящата съдебна инстанция напълно споделя фактическите изводи на първоинстанционния съд, поради което по силата на чл. 272 от ГПК препраща към мотивите на Софийски районен съд, като по този начин те стават част от правните съждения в настоящия съдебен акт.

По оплакванията в жалбата настоящият въззивен състав намира за необходимо да добави следното:

По отношение на възражението за нищожност на сключения брак между К.М. и М.Е.:

По делото е представен акт за сключен граждански брак № 3435/12.11.1983 г., съставен в гр. София (л. 60), от който се установява, че К.М. и А.М. са сключили граждански брак. В акта за гражданско състояние е отбелязано, че бракът между двамата е прекратен с Решение от 31.03.2010 г., постановено по ГД № 9378 по описа за 2010 г. на Софийски районен съд, влязло в сила на 27.04.2011 г.

От представеното от делото Удостоверение за сключен граждански брак № 113129/22.11.2011 г., издадено от Столична община (л. 9), се установява, че на 24.07.1996 г. К.М. и М.Е. са сключили граждански брак в Лас Вегас, САЩ.

Въз основа на така установеното, от правна страна следва да се посочи, че в чл. 7, ал. 1, т. 1 от СК е предвидена пречка за сключване на граждански брак от лице, когато същото е свързано с друг брак. Нарушението на посочената норма, влече след себе си възможност за унищожаване на брака (по арг. от чл. 46, ал. 1, т. 1, вр. чл. 7, ал. 1, т. 1 СК).

В тази връзка следва да се отбележи, че бракът между ищцата и К.М. е сключен в Лас Вегас, САЩ. Досежно предпоставките за унищожаемост на брака, съобразно нормата на чл. 78, вр. чл. 76, ал. 1 от КМЧП, приложимото право се урежда от правото на държавата, чиито гражданин е било лицето към датата на сключване на брака. В случая, от представеното удостоверение за сключен граждански брак, се установява, че и ищцата, и наследодателят К.М. към датата на сключване на брака са били български граждани, респ. досежно предпоставките за сключване на брака и неговото унищожаване се прилага българското законодателство.

От представените удостоверения за сключен граждански брак несъмнено се установи, че към датата на сключване на брака на ищцата с наследодателя К.М. – 24.07.1996 г., същият е имал сключен граждански брак с А.М., който към посочената дата не е бил прекратен. Поради изложеното, несъмнено вторият сключен граждански брак е бил в нарушение на нормата на чл. 13, ал. 1, т. 1 от СК (отм)., както и на чл. 7, ал. 1, т. 1 от

СК, като последният се явява приложим след 2009 г. с оглед уреждане на заварените отношения между съпрузите (пар. 4 от ПЗР на СК).

Нарушението на посочената разпоредба, съобразно нормата на чл. 47, ал. 1, т. 3 от СК предоставя възможност на прокурора, на всеки един от съпрузите и на съпруга от първия брак да предяви иск за унищожаването на брака. Последницата от уважаване на посочения иск е прекратяване на брачната връзка чрез унищожаване на брака, която има действие за в бъдеще, респ. от влизане в сила на решението за прекратяване на брака, като никой не може да се позовава на унищожаемостта на брака, докато тя не бъде постановена от съда (арг. чл. 46, ал. 2 от СК). От изложеното следва, че до датата на постановяване на съдебно решение за унищожаване на брака, същият се явява валиден и поражда предвидените в българското законодателство правни последици. В случай, че не бъде постановено решение за унищожаване на брака и бракът с първия съпруг бъде прекратен, се заличава порока на втория сключен граждански брак и същият не може да бъде унищожен (по арг. от чл. 47, ал. 2 от СК).

Така посочените принципни постановки, съотнесени към конкретиката на настоящия казус, водят до извода за неоснователност на възражението за унищожаемост на брака (погрешно посочено в отговора на исковата молба и въззивната жалба като нищожност с оглед изложените фактически твърдения). По делото не са ангажирани доказателства за предявен, респ. уважен иск за унищожаване на брака. Независимо, че се установи, че към датата на сключване на брака на наследодателя К.М. с ищцата, същият е имал сключен граждански брак с друго лице, то последният е бил прекратен, респ. такъв иск не може да бъде уважен и занапред, доколкото порокът на сключения последващ брак се явява саниран.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира за правилни изводите на първоинстанционния съд за наличие на валидна брачна връзка между К.М. и ищцата, която е прекратена със смъртта на наследодателя, поради което и на основание чл. 9, ал. 2 от ЗН ищцата се явява негов наследник.

По отношение на възражението за наличие на трансформация на лично имущество на ответника при придобиването на процесния недвижим имот:

От представения по делото договор за покупко-продажба на държавен жилищен имот съгласно Наредбата за продажба на жилища от държавен жилищен фонд, предоставен на народните съвети от 01.11.1966 г., се установява, че наследодателката Н. И. К. (впоследствие Г.а), е придобила собствеността върху процесния недвижим имот. Към датата на придобиване на имота, същата не е имала сключен граждански брак. Предвид изложеното и независимо, че СК – 1968 г. (отм.), 1985 г. (отм.) и 2009 г., преуреждат заверените имуществени отношения между съпрузите, процесният недвижим имот се явява лично нейно имущество, доколкото е придобит преди сключването на брака на същата с ответника Д.Г..

Несъмнено, от представеното по делото удостоверение за наследници на Н. Га, се установи, че същата е починала на 06.08.2010 г., респ. досежно имуществените отношения между нея и нейния съпруг – Д.Г., се уреждат на основание пар. 4 от ПЗР на СК съобразно СК (обн. ДВ бр. 47/23.06.2009 г., в сила от 01.10.2009 г.). Установяването на трансформация е уредено в разпоредбата на чл. 23 от СК, като нейната хипотеза изрично обхваща имущество, придобито по време на брака между двамата съпрузи. В случая, доколкото се установи, че имущественото е придобито от наследодателката Н. Га преди сключването на брака ѝ с ответника Д.Г., то разпоредбата на чл. 23 от СК е неприложима, респ. релевираното в тази насока възражение е неоснователно.

Поради всичко изложено, настоящият съдебен състав намира, че така постановеното решение е правилно като постановено в съответствия с материалния закон, при липса на нарушение на съдопроизводствените правила и обосновано, и като такова следва да бъде потвърдено.

По депозираната частна въззивна жалба от ищцата М.Е. за постановяване на привременни мерки по чл. 344, ал. 2 от ГПК:

Съгласно Определение № 308 от 24.04.2014 г. на ВКС по ч. гр. д. № 1773/2014 г., IV г. о., ГК по реда на чл. 344, ал. 2 от ГПК съдът може да постанови кой от съделителите от кои от делбените имоти ще се ползва до окончателното извършване на делбата или какви суми ще следва да бъдат заплащани между съделителите срещу ползуването, като по този начин се извършва привременно разпределение на ползуването на имотите, предмет на делбата, до приключване на делбеното производство. Така определените суми, които следва да бъдат заплащани между съделителите по реда на чл. 344, ал. 2 от ГПК, уреждат отношенията им по повод ползването само по време на висящността на делбеното производство и имат характер на привременна мярка досежно ползването. Съдебният акт, постановен по реда на чл. 344, ал. 2 от ГПК, има действие и значение само за делбеното производство и с него съответната привременна мярка може да бъде постановена само занапред във времето и само до окончателното приключване на делбеното производство. Един от съделителите може да бъде осъден да заплаща по този ред на друг съделител суми срещу ползването на имота, следователно, винаги и само занапред във времето, т. е. – от момента на влизане на постановения по реда на чл. 344, ал. 2 от ГПК акт в сила. От друга страна, претенцията за заплащане на обезщетение за лишаване от ползване по чл. 31, ал. 2 от ЗС е допустимо да бъде предявена и да бъде разгледана от съда за период от време, предхождащ делбеното производство или следващ предявяването на иска за делба, но предхождащ влизането в сила на определението по чл. 344, ал. 2 от ГПК (включително, когато то е инкорпорирано в решението по допускане на делбата). Тази материалноправна претенция за обезщетение по чл. 31, ал. 2 от ЗС обаче е допустимо

да бъде разгледана единствено и само по реда на чл. 346 от ГПК – във втората фаза на делбеното производство, дори и тя да е предявена още с иска за делба. Правната квалификация на отправено до съда искане за присъждане на обезщетение се основава на изложените при предявяването му факти и обстоятелства. Ако искането касае обезщетение за ползване за минал период от време, то е налице самостоятелна претенция по чл. 31, ал. 2 от ЗС за заплащане на обезщетение за ползване на имота за този период, т. е. – претенция по сметките между съделителите, която следва да се разгледа по реда на чл. 346 от ГПК. Ако обаче в делбеното производство се претендира от съсобственика заплащане на суми срещу ползването на имота от другите съсобственици занапред до окончателното извършване на делбата, следва да се приеме, че е налице искане за постановяване на привременни мерки по чл. 344, ал. 2 от ГПК. Възможно е един съделител да предяви още преди постановяване на решението по допускане на делбата, както искане за постановяване занапред на привременни мерки по чл. 344, ал. 2 от ГПК, така и претенция за обезщетение за изминал период от време по чл. 31, ал. 2 от ЗС. За да постанови процесуално допустими съдебни актове, съдът следва да разгледа тези искания и да се произнесе по тях съобразно посочените императивни процесуални норми – по искането за привременни мерки – най-рано с решението си по допускането на делбата (което има характера на определение в тази част и може да бъде изменено от същия съд – чл. 344, ал. 2 и ал. 3 от ГПК, като в него съдът не е необходимо да сочи периода, за който се постановяват привременните мерки), а по материалноправната претенция за обезщетение по чл. 31, ал. 2 от ЗС – най-рано с решението си по чл. 346 от ГПК.

От изложеното следва, че претенцията по чл. 344, ал. 2 от ГПК, представлява частен случай на иска по чл. 31, ал. 2 от ЗС, във връзка с отношенията между съделителите по повод съсобствения им имот. Предвид изложеното и правилно първостепенният съд е указал на ищцата, че следва да установи, че ответникът Д.Г. ползва лично допуснатия до съдебна делба недвижим имот.

Настоящият съдебен състав намира, че от събраните по делото гласни доказателства посоченият правнорелевантен факт не се установява при условията на пълно и главно доказване. В тази насока от страна на ищцата са ангажирани единствено писмени доказателства – два броя нотариални покани, от които единствено се установява отправено волеизявление за заплащане на обезщетение, не и реално възпрепятстването ѝ да ползва имота.

Поради изложеното, така депозираната частна жалба следва да бъде оставена без уважение.

В тази част решението, имащо характер на определение, е окончателно, доколкото съгласно приетото с т. 6 от ТР № 1 /17.07.2001 г. на ОСГК на ВКС въззивно определение, с което въззивният съд се е произнесъл по частна жалба срещу

определение на първоинстанционен съд по чл. 282, ал. 2 от ГПК от 1952 г. (отм.) по привременните мерки в делбата, не подлежи на касационно обжалване, като определенията по чл. 282, ал. 2 от ГПК от 1952 г. (отм.), на която съответства чл. 344, ал. 2 от ГПК, подлежат на двуинстанционно разглеждане.

По разноските:

При този изход на спора на основание чл. 273, вр. чл. 78, ал. 3 ГПК право на разноси при разглеждането на депозираната въззивна жалба има въззиваемата страна – М.Е.. Доказателство за извършени такива е представено за заплатено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство в настоящото производство в размер на 500,00 лв. (л. 14). Поради изложеното въззивникът Р. Г. следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата страна посочената сума.

В полза на ответника Р. Г. в качеството му на наследник на Д.Г. не следва да се присъждат разноси поради отхвърляне на частната жалба срещу решението, имащо характер на определение по чл. 344, ал. 2 от ГПК, доколкото от страна на наследодателя не са представени доказателства за извършени такива. Към отговора на частната жалба е представен Договор за правна защита и съдействие, но същият касае единствено изготвяне и подаване на въззивна жалба срещу първостепенното решение.

Така мотивиран, Съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 2004671/11.03.2021 г., постановено по ГД № 31916 по описа за 2020 г. на Софийски районен съд, с което е допуснато извършване на съдебна делба на следния недвижим имот: Апартамент № 60, находящ се в гр. София, ж. к. „*****, вх. „*****, със застроена площ от 56,48 кв. м., състоящ се от две стаи и кухня, заедно с прилежащото към него Мазе № 12 и припадащите се 1,402 % ид. ч. от общите части на сградата, който представлява самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.606.28.1.160 – жилище в сграда с идентификатор 68134.606.28.1, разположена в поземлен имот с идентификатор 68134.606.28 в гр. София, ж. к. „*****, вх. „*****, със застроена площ от 56,48 кв. м. и прилежащите 1,402 % от общите части на сградата, брой нива на обекта: 1, при съседни, самостоятелни обекти в сградата с идентификатори – на същия етаж: 68134.606.28.1.159, под обекта: 68134.606.28.1.157, над обекта: 68134.606.28.1.163, между М. К.Е., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. „*****, Д. ИВ. Г., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж. к. „*****, вх. „*****, ап. 60, починал в хода на производството – 02.05.2021 г., и заместен от неговия наследник Р.Д. Г., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж. к. „*****, вх. „*****, ап. 60, и ЕВГ. В. М., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. „*****, при квоти:

За М. К.Е., ЕГН *****, – 2/6 ид. ч.,

За Д. ИВ. Г., ЕГН *****, починал в хода на производството – 02.05.2021 г.,
и заместен от неговият наследник Р.Д. Г., ЕГН *****, – 3/6 ид. ч., и

За ЕВГ. В. М., ЕГН *****, – 1/6 ид. ч.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ частна жалба вх. № 25049625/18.03.2021 г. по описа на СРС, депозирана от М. К.Е., ЕГН *****, срещу Решение № 2004671/11.03.2021 г., постановено по ГД № 31916 по описа за 2020 г. на Софийски районен съд, в частта, имаща характер на определение, с която е отхвърлена претенцията на жалбоподателката за осъждане на Д. ИВ. Г., ЕГН *****, починал в хода на производството – 02.05.2021 г., и заместен от неговият наследник Р.Д. Г., ЕГН *****, за заплащане на обезщетение в размер на 90,00 лева месечно за ползване на допуснатия до съдебна делба недвижим имот от влизане на решението в сила до окончателното извършване на делбата, както и за разпределяне на ползването на посочения недвижим имот.

ОСЪЖДА Р.Д. Г., ЕГН *****, в качеството му на правопреемник на Д. ИВ. Г., ЕГН *****, починал в хода на производството – 02.05.2021 г., **ДА ЗАПЛАТИ** на М. К.Е., ЕГН *****, сумата в размер на 500 лв. (петстотин лева), представляваща разноси, сторени от последната във въззивното производство.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд **в едномесечен срок** от съобщаването му на страните.

Решението, в частта, имаща характер на определение, с която е оставена без уважение частна жалба вх. № 25049625/18.03.2021 г. по описа на СРС, депозирана от М. К.Е., ЕГН *****, не подлежи на обжалване.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____